

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **B.V.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou-Dřímlovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2010 čj. 2010-82917-221,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové-Dřímlové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 9.922,- Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen krajský úřad) ze dne 11. 8. 2010 č.j. 123889/2010/KUSK. Tímto rozhodnutím krajský úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím města Čáslav ze dne 13. 7. 2005 č.j. 17741/2005, kterým bylo vyhověno žádosti paní J.V., nar. X, zemř. X (matka žalobce), o přijetí do Domova důchodců Čáslav na dobu od 13. 7. 2005 do 31. 7. 2005.

Žalobce uvádí, že návrh na obnovu řízení učinil jako právní nástupce své matky. Matka žalobce v červenci 2005 již nebyla plně místně ani časově orientována a nebyla v této době schopna úkonu, který by spočíval v sepsání a podání žádosti o přijetí do domova důchodců. Matka žalobce, aniž by chápala význam celé věci, ve stavu nepřičetnosti dne 13. 7. 2005 utekla ze svého tehdejšího trvalého bydliště a následně byla odvečena do domova důchodců, ačkoliv neměla podánu žádost o přijetí do domova důchodců. Pokud matka žalobce v takovém stavu podepsala nějaké listiny, stalo se tak, aniž by chápala význam toho, co podepisuje. Matka žalobce byla v předmětné době téměř nevidomá, nebyla schopna jakékoliv fyzické námahy, její jednání s ohledem na vysoký věk a zdravotní stav postrádalo soudnost a nemohla chápat, co se s ní děje. V rodinném domě, který obývala společně se žalobcem, měla v přízemí tohoto domu zařízený byt, žalobce se o ni každodenně staral, dávku sociální péče (příspěvek při péči o osobu blízkou) z tohoto důvodu pobíral zhruba od roku 1992, proto nebylo důvodu, aby matka žalobce požádala o pobyt v domově důchodců, byť přechodný.

Pokud krajský úřad nebo žalovaný považovali žalobcem podanou žádost o obnovu řízení za žádost, která nebyla adresována úřadu, který v dané věci rozhodoval, mohli jej na to správní orgány upozornit a případně tuto žádost postoupit příslušnému úřadu. Žalobce je nicméně toho názoru, že postupoval v souladu s ust. § 100 odst. 2 správního řádu, podle kterého může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, neboť i krajský úřad ve věci již opakovaně rozhodoval.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že má za prokázané, že matka žalobce požádala o přijetí do domova důchodců, neboť žádost je opatřena jejím podpisem a jako důvod umístění v ústavu je v žádosti uváděn zdravotní stav žadatelky a neshody se synem. Žalobce je v této žádosti uveden jako osoba žijící ve společné domácnosti. Na základě této žádosti rozhodlo město Čáslav podle právní úpravy platné v době podání žádosti o přijetí matky žalobce k přechodnému pobytu do domova důchodců. Odvolání žalobce proti rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí žádosti o obnovu řízení bylo žalovaným zamítnuto z důvodu, že obnovy řízení se domáhá osoba, která není (ani nebyla v roce 2005) účastníkem řízení. K tvrzení žalobce, že odvolání a návrh na obnovu řízení podal vzápětí poté, co se dne 12. 12. 2006 dověděl skutečnost, že dne 13. 7. 2005 vydalo město Čáslav citované rozhodnutí, nemá oporu v předložené spisové dokumentaci. V žádosti o přijetí do domova důchodců je žalobce uveden jako osoba žijící ve společné domácnosti a on sám uvádí, že jeho matka žila v přízemí rodinného domu a žalobce se o ni každodenně staral. Proto lze předpokládat, že nepřítomnost jeho matky v době od 13. 7. 2005 do 31. 7. 2005 v místě jejího bydliště nemohla být žalobci v předmětném období neznámou skutečností.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 13. 7. 2005 vydalo město Čáslav rozhodnutí, kterým podle zákona č. 100/1988 Sb., § 137 zákona č. 114/1988 Sb. a dle ust. § 179 vyhlášky č. 182/1991 Sb. vyhovělo žádosti paní J.V. o přijetí do Domova důchodců Čáslav k přechodnému pobytu od 13. 7. 2005 do 31. 7. 2005.

Dne 13. 12. 2006 bylo Městskému úřadu Čáslav doručeno podání žalobce, ve kterém uvádí, že podává odvolání proti tomuto rozhodnutí a žádá o obnovu tohoto řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2010 čj. 5Ca 169/2007-84 bylo krajskému úřadu uloženo, aby rozhodl o tomto podání žalobce jako o odvolání proti rozhodnutí města Čáslav

ze dne 13. 7. 2005 a jako o návrhu na obnovu řízení ve věci tohoto rozhodnutí. Na základě tohoto rozsudku krajský úřad rozhodnutím ze dne 11. 8. 2010 č.j. 123876/2010/KUSK odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřipustné a opožděné. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2011 č.j. 10A 71/2011-33.

Dalším rozhodnutím ze dne 11. 8. 2010 č.j. 123889/2010/KUSK podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu krajský úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad uvedl, že účastníkem řízení o umístění do domova důchodců může být pouze žadatel. Účastníkem řízení v daném případě byla tedy pouze matka žalobce. Žalobce není účastníkem řízení, a proto nemůže být jeho návrhu na obnovu řízení vyhověno. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že je účastníkem správního řízení, jelikož se o svoji matku, které bylo v té době 95 let, staral a pečoval o ni. Ta s ohledem na svůj zdravotní stav nebyla schopna chápat okolí a rozlišovat. Tím, že byla proti své vůli uvězněna v domově důchodců, byla přerušena péče žalobce o její osobu. Tím žalobci vznikla újma. V neposlední řadě toto jednání zhoršilo zdravotní a duševní stav matky žalobce. K jejímu umístění do domova důchodců přitom nebyl žádný důvod. Tvzení, že matka žalobce požádala o umístění do domova důchodců, je podvod, neboť nebyla sto si přečíst a chápat podstrčenou písemnost.

Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 10. 2010 č.j. 2010/82917-221, ve kterém žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s názorem krajského úřadu, že účastníkem řízení byla pouze paní J.V. a nikoliv její syn (žalobce). Žádosti žalobce o povolení obnovy řízení proto nemohl krajský úřad vyhovět, neboť byla podána osobou, která není účastníkem řízení. Tím nebyly splněny podmínky ust. § 100 odst. 1 správního řádu, jak je již v odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu uvedeno. Rovněž nebyly splněny podmínky ust. § 100 odst. 2 správního řádu, podle kterého žádost o obnovu řízení může podat účastník řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval. V době podání žádosti o obnovu řízení bylo přitom řízení ve věci přijetí paní J.V. do domova důchodců ukončeno pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Čáslav, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2005, tudíž žádost o povolení obnovy řízení nebyla adresována úřadu, který v dané věci rozhodl.

Soud nařídil k projednání věci ústní jednání nejprve na den 25. 4. 2013. Žalobce s poukazem na svůj zdravotní stav požádal o odročení tohoto jednání na konec května. Soud této žádosti žalobce vyhověl a odročil jednání na den 21. 5. 2013. Dne 15. 5. 2013 bylo soudu doručeno podání žalobce, v němž opětovně žádá o odročení jednání ve věci. Jako důvod uvedl skutečnost, že na den 22. 5. 2013 obdržel předvolání ke Krajskému soudu v Praze ve věci týkající se jeho starobního důchodu, která je pro něj velice naléhavá. Jeho zdravotní stav mu přitom údajně neumožňuje ve dvou po sobě následujících dnech realizovat cestu do Prahy. Soud této druhé žádosti žalobce nevyhověl, neboť tyto důvody již neshledal jako vážné, kvůli nimž by bylo nutno jednání opakovaně odročovat. Vyšel přitom z toho, že k jednání před Krajským soudem v Praze byl žalobce předvolán na jiný den než v této věci, předvolání mu bylo přitom doručeno až poté, co mu byl sdělen termín nového jednání v této věci, a přihlédl také k tomu, že se jedná již o druhou žádost žalobce o odročení jednání, když v obou případech žalobce poukazoval na svůj zdravotní stav, aniž by ho však jakkoli doložil.

Ústní jednání před soudem se tak konalo bez osobní přítomnosti žalobce a zúčastnila se ho právní zástupkyně, kterou soud žalobci ustanovil. Ta odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že žalobce měl být účastníkem řízení, že postup správních orgánů při přijímání jeho matky do domova důchodců nebyl správný, měla být tedy povolena obnova řízení.

Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, když podle jejího názoru účastníkem řízení měla být pouze matka žalobce a nikoli on sám.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

Základním předpokladem pro povolení obnovy řízení je tedy skutečnost, že se tak musí stát na žádost podanou účastníkem původního řízení. Právě pro nesplnění této podmínky správní orgány žalobcovu žádost zamítly. Soud se proto zaměřil na přezkoumání správnosti tohoto závěru správních orgánů.

Předmětem správního řízení, jež mělo být podle žalobcovy žádosti obnoveno, je (údajná) žádost jeho matky o přijetí do domova důchodců. Jde tedy skutečně o řízení týkající se výlučně práv matky žalobce, nikoli žalobce samého. Žalobce nemohl být účastníkem řízení ani jako osoba žijící s žadatelkou ve společné domácnosti ani jako její syn, neboť rozhodnutí města Čáslav ze dne 13. 7. 2005 se stále týkalo toliko práv jeho matky a nikoli jeho. Žalobce tímto rozhodnutím nemohl být žádným způsobem přímo zasažen ve svých právech či povinnostech, neboť se mu tímto rozhodnutím žádná práva ani povinnosti nezakládají. Jeho dotčení tímto rozhodnutím může být nanejvýš nepřímé, to však jeho postavení účastníka řízení nezakládá. (Srovnatelnou situací se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010 čj. 2 As 77/2009-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce v tomto případě nemůže být oprávněn žádost o obnovu řízení podat ani jako právní nástupce své matky, tj. ani jako právní nástupce účastníka řízení. Procesní nástupnictví ve správním řízení je totiž možné jediné tam, kde to povaha správního řízení nevyklučuje. Právě projednávaný případ je však situací, kdy procesní nástupnictví vůbec nepřipadá do úvahy. Žádost o přijetí do domova důchodců či lépe řečeno nárok na toto přijetí je nárokem natolik bytostně spjatým s osobou žadatele, že jakékoli procesní nástupnictví tu nepřipadá do úvahy, jde výhradně o nárok osobní, nepřevoditelný na jakoukoli jinou osobu, a to ani v případě dědění. Nárok určité osoby na přijetí do domova důchodců obecně nemůže přejít na dědice žadatele ani v případě, že by žadatel zemřel před pravomocným rozhodnutím o jeho žádosti. Dědici žadatele se v takovém případě nemohou stát jeho procesními nástupci, v takovém řízení nelze po smrti žadatele pokračovat a musí být podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno. Stejně závěry pak platí v případě, kdy je řízení již pravomocně ukončeno – ani zde nemohou dědici původního žadatele v řízení jakkoli „pokračovat“, což mimo jiné znamená právě i to, že nejsou oprávněni v takovém řízení uplatňovat mimořádné opravné prostředky.

Správní orgány tedy dospěly ke zcela správnému závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení, nebyl oprávněn podat návrh na obnovu řízení a z tohoto důvodu musela být jeho žádost zamítnuta.

Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal také na to, že žalobce podal svoji žádost u jiného správního orgánu, než ji podle názoru žalovaného podat měl, když příslušným

orgánem podle názoru žalovaného měl být Městský úřad Čáslav. S tímto názorem se nelze ztotožnit. Předně ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce svoji žádost o obnovu řízení sice adresoval krajskému úřadu, ale podal ji prostřednictvím Městského úřadu Čáslav, a byla tak podána u toho orgánu, u kterého podle názoru žalovaného podána být měla. Dále je třeba vidět, že otázkou, zda je krajský úřad příslušný k rozhodnutí o podané žádosti, se zabýval Městský soud v Praze již v předchozím rozsudku týkajícím se této věci, tj. v rozsudku ze dne 23. 6. 2010 čj. 5Ca 169/2007-84. Tuto otázku zdejší soud zodpověděl kladně a uložil krajskému úřadu povinnost o žádosti žalobce rozhodnout. Tato skutečnost však nic nemění na nedůvodnosti podané žaloby. Založil-li žalovaný své rozhodnutí na několika důvodech, které mohou každý samostatně obstát jako důvod zamítnutí žádosti (a následně odvolání) žalobce, a obstál-li v soudním přezkumu alespoň jeden z nich, musí soud žalobu zamítnout. V daném případě obstál při soudním přezkumu závěr správních orgánů o tom, že žalobce nebyl oprávněn návrh na obnovu řízení podat, neboť není a nebyl účastníkem původního správního řízení. Proto soudu nezbylo než podanou žalobu zamítnout.

Otázkou správnosti původního rozhodnutí města Čáslav ze dne 13. 7. 2005 se již soud nemohl v tomto řízení zabývat, neboť to by mohlo být předmětem rozhodování teprve v případě, pokud by na žádost k tomu oprávněné osoby byla obnova řízení skutečně povolena, k čemuž však nedošlo.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud současně rozhodl o odměně ustanovené zástupkyně žalobce, a to za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a doplnění žaloby, podle znění vyhlášky účinného do 31. 12. 2012, viz čl. II vyhlášky č. 486/2012), a jeden úkon (ústní jednání před soudem) za 3100 Kč, dále 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je ustanovená zástupkyně advokátka plátcem, tj. ve výši 1.722 Kč. Proto soud přiznal odměnu v celkové výši 9.922,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. května 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu